

telství jest odůvodněna. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní uznáni vinnými zločinem loupeže dle §§ 190, 194 a 195 tr. zák. a byli oba dle § 195 tr. zák. odsouzeni do doživotního těžkého žaláře. Soud nevyslovil, že se tento trest náhradou za železa ve smyslu § 16 tr. zák., zrušená §em 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., některým ze způsobů, dle zákona přípustných zostřejuje. Na odůvodněnou uvádí se v rozsudkových důvodech, že, ježto se jedná o doživotní těžký žalář, zostření ve smyslu § 50 tr. zák. odpadá. Názor porotního soudu, jakoby zostření trestu doživotního těžkého žaláře bylo vzhledem k ustanovení § 50 tr. zák. nepřipustným, je mylný. Jak zmateční stížnost, opírajíc se o důvod zmatečnosti ve smyslu § 344 čís. 12 tr. ř., správně dovozuje, nejedná se tu o zostření trestu dle § 19 tr. zák., které by arci bylo nepřipustno, nýbrž o náhradu za držení odsouzence k těžkému žaláři v železech ve smyslu § 16 tr. zák., předepsanou §em 3 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák., jímž držení odsouzenců k trestu těžkého žaláře v železech bylo odstraněno. Ustanovení § 3 citovaného zákona jest obligatorní a má místo i v takových případech, v nichž uložen byl trest doživotního těžkého žaláře. Teprve tímto náhradním zostřením dosahuje trest onoho stupně, který má na zřeteli § 16 tr. zák. Nezostřil-li tudíž porotní soud trestu, obžalovaným uloženého, vyřkl trest, který nedosahuje stupně § 16 tr. zák. a překročil následkem právního omylu ve prospěch obžalovaných svoji trestní pravomoc. Je tedy jeho výrok o trestu v tom směru zmatečný dle § 344 čís. 12 tr. ř., pročez bylo zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 682.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zákaz použití mimořádného práva zmírňovacího a přeměňovacího vztahuje se i na přestupky, pokud obsaženy jsou v §§ 2—5 a 7—12 lich. zák.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1922, Kr II 17/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Uher. Hradišti ze dne 22. listopadu 1920, pokud jím byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem předražování podle § 7 odstavec první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a odsouzena podle téhož § s použitím § 260 b) tr. zák., do tuhého vězení na 8 dní, zostřeného jedním tvrdým ložem, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu na svobodě a odsoudil obžalovanou podle § 7 odstavec první zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. k trestu tuhého vězení na 14 dní.

Důvody:

Napadeným rozsudkem uznána byla obžalovaná vinnou přestupkem dle § 7 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Trest byl jí vyměřen dle téhož zákonného ustanovení tuhým vězením na 8 dní, zostřeným tvrdým ložem, tudíž pod zákonnou sazbou trestní, stanovenou na dobu od 14 dní do 6 měsíců. Při výměře trestu použito bylo § 260 b)

tr. zák. a odůvodňuje rozsudek tento postup nalézacího soudu tím, že se ustanovení § 16 zákona o trestání válečné lichvy nevztahuje na přestupky, ježto prý §§ 11 a 20 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., přípouštějí použití řádného (?) přeměňovacího práva dle § 260 b) tr. zák. i odvolání obžalovaného pro případ, že nebyl trest vyměřen pod nejnižší sazbou trestní. Svým postupem při výměře trestu překročil nalézací soud zcela nepochybně svou trestní pravomoc, pokud se týče meze jemu příslušejícího práva přeměňovacího, i dlužno zmateční stížnosti státního zastupitelství, která se proti výroku tomu dovolává důvodu zmatečnosti ve smyslu § 281 čís. 11 tr. ř., přiznati plné oprávnění. Prvním odstavcem § 16 lich. zákona vyloučeno je užití mimořádného práva zmírňovacího i přeměňovacího při odsouzení pro trestné činy, uvedené v §§ 2—5 a 7—12 téhož zákona. Vyloučení vztahuje se dle toho na všechny činy trestné ve smyslu právě citovaných §§, tedy zcela nepochybně i na přestupky. Nepřípadně dovolává se rozsudek k odůvodnění postupu nalézacího soudu především ustanovení § 11 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n., pojednávajícího o řízení mandátním. Je-li tímto ustanovením, pokud se týče šem 6 téhož zákona označeno jako přípustné, by trestním příkazem uložen byl trest vězení nejvýše jednoho téhodne, pak nesmí býti přehlédnuto, že k příslušnosti lichevních soudů náleží také trestní řízení pro činy proti zákonům nebo nařízením, vydaným od počátku války k tomu konci, by zásobování obyvatelstva bylo zabezpečeno a předražování zabráněno (první odstavec § 1 cit. zákona), tedy i trestné činy ve smyslu cis. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., po případě i nařízení dřívějších, která užití mimořádného práva zmírňovacího a přeměňovacího ještě nevyklučovala, takže dle nich výměra trestu pod sazbou trestní byla dovolena. Ještě méně na místě je však poukaz na ustanovení § 20 citovaného zákona, dle něhož není odvolání vyloučeno tím, že soud nepoužil mimořádného práva zmírňovacího nebo přeměňovacího. Smysl tohoto ustanovení nemůže býti než ten, že veřejnému žalobci je dovoleno, odvolati se z rozsudku i tehdy, nebylo-li soudem onoho práva použito; měla tím zcela zřejmě stanovena býti úchylna ze všeobecného ustanovení § 283 tr. ř., dle něhož může odvolání v neprospěch obžalovaného býti podáno jen tehdy, když k mimořádnému zmírnění nebo přeměně trestu došlo.

Čís. 683.

Zodpovědnost řidiče posunování, zvýšil-li porušením svých povinností nebezpečí srážky.

Pokud nelze tu přiznati podmíněčný odklad výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1922, Kr I 19/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 4. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle §§ 335 a 337 tr. zák. a zamítl v neveřejném sezení odvolání téhož z výroku, jímž mu nebyl přiznán podmíněčný odklad trestu.